

ροικία ἐπιβέλλει, καὶ ταῖς ὑπ' αὐτὴν χώραις ἄλλὰ μηδὲ ἐκεῖνος ἀνεν-
 τῆς πάντων γνώμης ποιεῖτω τι οὕτω γὰρ ὁμόνοια ἐστίν, καὶ δοξα-
 σθήσεται ὁ Θεὸς, διὰ Κυρίου, ἐν ἁγίῳ Πνεύματι, ὁ πατὴρ, καὶ ὁ Υἱός,
 καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα. *) — Епископи всѣхъ каго народа трѣба
 да припознаваѣтъ първаго си, и да го почитаѣтъ за глава, и ни-
 що излышно да не струваѣтъ безъ неговата мнѣния, всѣхъ же
 (епископъ) да върши само оныя дѣла, кои ся относѣтъ въ не-
 гово сѣдалище и въ подчинены му земы. Ни то онъ (глава
 имъ) да върши иѣщо си безъ мнѣния всѣхъ (Християнъ). По-
 неже тако быше съгласие, и прославише ся Богъ, чрѣзь Го-
 спода, въ святому духу. Отецъ и сынъ, и святой духъ. —

Това апостолско правило не отличава ни одного народа,
 да имъ своего священноначальника нити дава исключительны пра-
 ва имъ самимъ, да бѣдѣтъ тии глави, какъ то дѣлѣсь
 Папа и Фенерскы Патриархъ искаѣтъ да усвоѣтъ първенство
 надъ всѣхъ Християнахъ! Апостолское правило казва, всѣхъ
 народъ, а не папичашкы или грѣцкы. При това апо-
 столско свято правило унѣмѣва въ и Папичаши и Фанариоти
 Гърци, кои противу — евангелскы и противу — апостолскы ищѣтъ
 да имѣтъ за първенства каноническы отъ тѣхъ мыслимы права
 надъ всѣхъ Християновъ и народовъ!

Видѣвши по апостолскимъ святымъ правиламъ, чи всѣхъ
 народъ има каноническы права, да избира и рѣкополага
 себѣ священны лица отъ най малкаго до най високаго чина,
 какъвъ то иска да имъ дадѣ самъ народъ, а не тии да си на-
 влачѣтъ титулы и чинове по волѣ си, имъ ка видимы и граж-
 данскы тѣхъ каноническы права, какво значение сѣ имали,
 т.е. гражданская власть, какъ ся е обходила и какво участие е
 зѣмала въ таквызи случаи.

Най първи раздори сѣ станѣли между западнимъ и въз-
 точнимъ за личны корпеты, вражды, за пусто първенство! Папа
 упираѣщъ ся на старины римскаго прѣстола, искалъ е да бѣ-

*) Вижь. *Οἱ Θεοὶ καὶ ἱεροὶ κανόνες τῶν ἁγίων καὶ πατερῶν, ἀποστόλων, и т. д.* Въ Атини издадено отъ Г. А. Рάλλη.
 1852. Τόμος δεύτερος.